

FORMA MINORUM

ÉLETET ÉBRESZTŐ CSALÁD

Mottó: „Az ’örök élet’ maga az élet, a valódi élet, amelyet mai is élhetünk, s amelyet a fizikai halál már nem vehet el”

(XVI. Benedek: A názáreti Jézus II. 69. old)

Újra évet zárunk. Méghozzá a Család Évét. Egyben a leginkább családot érintő ünnepet is most ünnepeljük. Ez bizony bennünket a FVR tagjait egész különös megszólítással érint. Nem pusztán azért, mert sokunknak családja van és éppen családjaink révén kaptunk és kapunk folyamatosan megszólításokat Istentől, hanem a szeráfi Mester Greccióban megrendezett karácsonyi megemlékezése is arra emlékeztet mindannyiunkat, hogy a család körében éljük át a Megváltónk megtestesülésének ünnepét.

Szeretném kérni a testvéreket, hogy ezen a kiemelkedően nagy ünnepen a szeretet és béke imáinkkal erősített együttlétében külön is imádkozzunk a FVR családjaiért és a Ferences Család misszióban erősödő életéért. Külön köszönöm most is az értem elmondott imáitokat és hálát adok az Úrnak, hogy testvéreket adott mellém. Mindannyitoknak áldott kegyelemteljes karácsonyt és a misszióban eredményes új esztendőt kívánok

János testvéretek

68.

2011. december

Komáromi János:
Életet ébresztő család

Leopold atya:
A család, mint „családi” egyház

Ferenc Mária nővér
A családteremtés

XVI. Benedek:
Ökör és szamár a jászolnál

A mag

FVR Nemzetközi
Tanács Havi Dosszié

A család, mint „családi egyház”

A család évében vagyunk, és ma szeretnék megosztani veletek pár gondolatot a családról és a misszióról.

Az Egyház a második vatikáni zsinat alapján „családi egyháznak” mondja magát. Ez a fogalom már beivódott a mindennapi nyelvhasználatba és több egyházi tanításba, mára a tanító hivatal sokat használt kifejezése lett a zsinat után. A család egy kis egyház, egyház kicsiben, de az első közösség is, az „alapsejt” a keresztény közösségben, mert itt megtalálható az **Egyház három alapvető tevékenysége**: az *igehirdetés*, a *celebrálás* vagyis ünneplés és a *tanúságtétel*.

Az Egyház kiemelten fontos tevékenysége az **üdvösség hirdetése**, mert befogadja Isten szavát, ami az ő lényegét meghatározó életszabályzata; Vagyis pontosítva, befogadja az Urat, aki a szentírásen keresztül beszél hozzánk. És miután meghallgattuk az Ő szavát, az Egyház – vagyis mi – hirdetjük Őt az embereknek minden időben, minden szituációban, minden történelmi helyzetben, amely örökös mozgásban van.

A második tevékenység a *celebrálás* vagyis az **ünneplés**: az Egyház folyamatosan ünnepli Krisztus állandó jelenlétét, amely az embereket megmenti minden időben. Az Egyház ezt a megmentést a szentségek által adja nekünk, egészen pontosan az eucharishtiában, amely a mi Urunk Jézus Krisztus halálának és feltámadásának emléke.

Az Egyház harmadik tevékenysége **tanúságtételben** mutatkozik meg,

- miután befogadtuk az Isten Szavát és hirdettük az Ő halálát és dicsőséges feltámadását, a bűneink bocsánatát és a testünk és lelkünk feltámadását, vagyis az örök életet,
- és Jézus Krisztus folyamatos jelenlétében élünk a kapott szentségeken keresztül,
- Jézus maga valósítja meg bennünk az Isten megbocsátó és elfogadó szeretetét közösségeken keresztül, konkrét szolgálatok létrehozásával.

A keresztény családok ugyanerre vannak meghívva, - csak kicsiben -, erre a három fontos tevékenységre: hirdetés, ünneplés, tanúságtétel.

A család is meg van hívva Isten Igéjének iskolájába, hogy Isten tervét jobban megértse és ezáltal a folyamatos megtérés útjára lépjen.

A családban a szülők kötelessége, hogy őszintén beszéljenek a saját maguk Isten-kapcsolatáról, hogy mit tett velük az Isten, és hogy mi módon van benne Isten az ő családi életükben. Ez a szülők igazi dolga a gyerekekkel kapcsolatban. Erre hív minden szülőt az Egyház parancsokon keresztül („tanítsd erre gyermekeidet, ha lefekszel, vagy ha felkelsz...”)

A családnak is van egy úgynevezett liturgiája, ünneplése, amelyben felfedezi Isten jelenlétét és párbeszédbe lép Vele, imádkozik Hozzá, hogy felajánlja az életét és hagyja magát Isten által vezetni, elfogadva az Ő üdvösségtervét a maga történetében.

A „családi egyház” liturgiája természetesen merít a keresztyény nagyközösség liturgiájából; a családi liturgia egyszerűbben fejezi ki magát, a mindennapi életkörülményekhez igazodva.

A család, aminek tagjai találkoznak Istennel az imádságban és az Úr igéjével, arra hivatott, hogy új kapcsolatokat teremtsen, amelyek nem csak az emberi szeretetközösségen alapulnak. Ezekben a kapcsolatokban teljesen egyértelmű, hogy a közösséget Krisztus tartja együtt, és mások számára is sugározzák a mindenki által várt Örömhírt. Az ilyen család teljes elfogadásában és egymás szolgálatában él. Ez az a tanúságtétel, amire a keresztyény család hívva van. Ily módon a család, amely az emberi közösség alapmagja, a mindennapi élet szociális alapjává válik.

Az apostolok Cselekedeteiben olvassuk: „Állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségben, a kenyértörésben és az imádságban.”(2,42)

A Pünkösöd utáni első jeruzsálemi közösség életstílusát, szolgálókészségét kellene sugalmaznia minden közösségnek, természetesen beleértve a családot is.

A Krisztusban élő keresztyény közösségnek jellemző tulajdonságai – ami a családnál is megvalósítandó – ezek:

a) Az Ige hallgatása, a testvéri közösség, a kenyértörés és az imádság

Mindezt meg lehet élni a családban a mindennapok egyszerűségében.

De ez amikor tele van kényszerrel, erőlködéssel és szabályokkal, monoton és elviselhetetlen lesz. De amikor tele van szeretettel, segítséggel és szolgálattal, akkor minden nap új örömet, ad és ezt a klímát tudjuk továbbadni, ez kívülről is látszik, ez egy Istenben boldog család képét adja. Engedjük magunkat megragadni Isten Igéjétől!

Hogyan táplálkozunk az Ő Igéjével?

Hogyan mélyítjük a hitünket, a személyes és közösségi kapcsolatot az Úrral?

Mit jelent az életünkben az emberi közösség?

Kész vagy-e magadról lemondva, magadat átadva ajándék lenni annak a számára, aki melletted van?

A kenyértörés az a régi kifejezés, ami jelzi az eucharisziát. Az első keresztyények állhatatosan kitartottak ebben az ünneppen.

Az életedben, mindennapjaidban van-e hely Vele találkozni?

Krisztus feltámadt, Ő a keresztyény élet forrása, az ajtó, amin keresztül beléphetesz az Anyához.

Érted-e, milyen fontos ez a találkozás vele?

Az utolsó szempont: *az imádság.*

Jézus hív bennünket, hogy lépjünk egy új kapcsolatba Vele, bizalommal, hittel. Aggódik értünk, hív bennünket egy mindig nyitott beszédre az Atyával.

Befejezésül az evangéliumra emlékeztetlek Titeket:

„Bizony, bizony mondom nektek: Bármit kértek az Atyától a nevemben, megadja nektek. Eddig nem kértetek semmit a nevemben. Kérjétek és kaptok, hogy örömtök teljes legyen.”

Kedves családok, testvérek, nővérek, kérjük Istentől a Szentlelket, mert Ő adja a családoknak azt a képességet, amelyre az Atya teremtette őket: a valódi misszióra.

Hogy legyenek „egy családi egyház”, tanúsítani a szeretet és az örömet, ami egyedül Jézus Krisztus feltámadásából jön.

Béke Jóság

A családteremtés

A mai lelki napunk témájáról, a családról egyetlen előadásban nem lehet kimerítően beszélni, de nem is ez a célunk. Magam is igazából csak néhány gondolatot szeretnék megosztani veletek melyeket mégis nagyon alapvetőnek tekintek.

Előadásom címe: „A családteremtés”. Ezzel a címválasztással azt a meggyőződésemet fejezem ki, hogy a család nem jön létre magától, hanem azt a családot alkotó személyek hozzák létre, teremtik meg. Ezt kijelentve bizonyos felszíni ellentmondásba kerülök, hiszen

akkor is családról beszélünk, amikor annak tagjait csupán a vérségi szálak fűzik egybe, de a többi nagyon fontos szál alig vagy egyáltalán nem létezik. Ezt a felületi ellentmondást az oldja fel, hogy számunkra a család fogalma nem merül ki a vérségi szálaknál.

A családteremtés kifejezés éppen arra az aktív részvételre utal, melyért ki-ki felelős a saját családján belül. Számunkra, keresztények számára, az is egyértelmű, hogy a teremtés Isten műve, s így a család megteremtésében is Ő van jelen, Ő munkálkodik.

Most a családteremtésnek két olyan vonásával foglalkoznék, melyben kitűnik, egyrészt Isten teremtő műve, másrészt az ebben való emberi együttműködés.

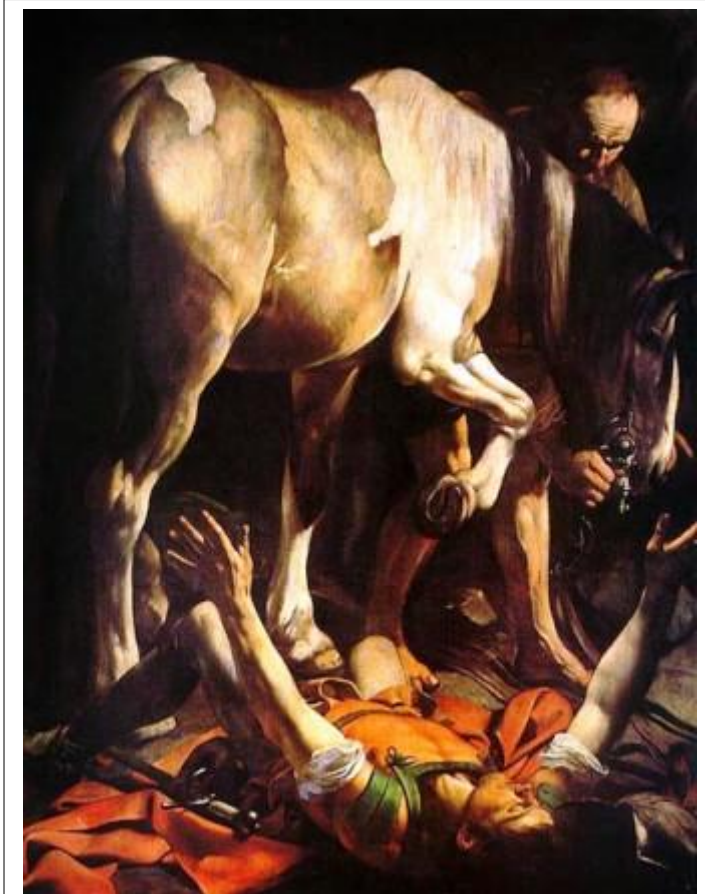
Minderről két olyan szentírási rész alapján szólnék, melyek számomra nagyon beszédesek a témánkat illetően.

Először is idézem mindkettőt. Az első így hangzik: „Saul testvér, Urunk Jézus küldött, aki megjelent neked idejövet az úton...”¹ A második pedig így: „általam fog élni, aki engem eszik”²

Első hallásra talán nem annyira egyértelmű, hogyan is kapcsolható ez a két idézet a családteremtés témájához. De nagyon remélem, sikerül megláttatnom, hogyan világítja meg Isten Szava emberi kapcsolataink milyenségét.

Első feladatunk az, hogy a két idézetet visszahelyezzük a maguk szöveggörnyezetébe, azután pedig, hogy így levonjuk a bennük rejlő tanítást.

Az első idézet szövegkörnyezete ismerős. A keresztényüldöző tarzuszi Saul – későbbi szent Pál apostol – Damaszkusz felé tart, hogy onnan megkötözve vigye a keresztényeket a zsidó főpapok elé. A város felé tartva azonban, egy égből jövő világosság körülveszi őt fényével¹, és Saul az Úr hangját hallja, aki beszél hozzá. Ezután a látását elvesztett Saul a városba vezetik, ahol Ananiás, az Úr tanítványa felkeresi őt. Ekkor hallja Saul Ananiás szájából az általam idézett szavakat: „Saul testvér, Urunk Jézus küldött, aki megjelent neked idejövet az úton...”. Saul visszanyeri látását és megkeresztelkedik. A keresztség által pedig Isten gyermekeinek családjába lép.

Carravaggio: Találkozás a damaszkuszi úton

Ami a második idézetet illeti, az szent János evangéliumból való, és akkor hangzik el Jézus szájából, amikor önmagáról, mint az élet kenyereéről beszél. Hosszú tanítás, mely az isteni életben való részesedést tárja elénk, vagyis a Szentháromsággal történő közösségbe lépést; itt is családba lépésről van szó.

A kinyilatkoztatás e szavainak továbbmélyítése valami nagyon fontosat árul el a család természetét, valamint a megélés mikéntjét illetően. Hiszen miközben elsősorban a felénk irányuló isteni cselekvésre mutatnak rá, arról is szólnak, hogy nekünk hogyan kell cselekednünk. Az Isten Szava ki is mondja, hogy a Atyától „származik minden atyaság (minden közösség) az égből és a földön”³ vagyis minden emberi család a természetfölötti valóságoktól kapja a lényegét, kapja mintáját. Az általam idézett szövegekben tehát azt keressük, miképpen fejezik ki a isteni cselekvést, és hogyan válik ez mintává számunkra, hogy hasonlóképpen éljünk, vagyis valóban Isten képmása legyünk. Más szóval közösségileg, azaz emberi családként hogyan élhetünk úgy, hogy életünk az isteni életből merítve annak szépségét sugározza. Csak megjegyzem, de fontos megjegyzésként, hogy néha a konkrét problémákat, nehézségeket azért nem tudjuk megoldani, mert nem nyúlunk vissza a gyökerekig, hanem valamiféle felszíni megoldást keresünk, gyors segílyt. Ez azonban nem létezik. Az emberi életben minden csakis Istentől kiindulva oldható meg.

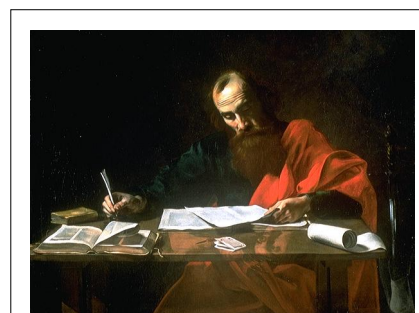
Nézzük tehát, hogyan szól Isten Saulhoz Ananiáson keresztül. Azok a szavak, melyeket Ananiás Saulhoz intéz, nagy gyöngédséget hordoznak, sőt még annál is többet: „Saul testvér, Urunk Jézus küldött, aki megjelent neked idejövet az úton...”. Hiszen Ananiás így is beszélhetett volna Saulhoz: Saul, Urunk Jézus küldött, akit te üldözöl...

¹ ApCsel 9, 17

² Jn 6, 57

³ Ef 3, 15

Mégsem ez történik. Látjuk egyébként, hogy Ananiás, amikor az Úr arra szólítja, hogy menjen és keresse fel Saul, kezdetben visszakozik. Az Úr hívására így felel: „Uram, sokaktól hallottam, hogy ez az ember mennyit ártott szentjeidnek Jeruzsálemben. Ide pedig megbízatása van a főpapoktól, hogy bilincsbe verjen mindenki, aki segítségül hívja a nevedet”. Azt hiszem, nem lehet nagyobb – egyébként teljesen megalapozott – előítéletet tanúsítani Saul iránt, mint amit itt Ananiás kinyilvánít! Nem megy minden magától Ananiás számára sem. És ez így van rendjén, neki is az Úrból kell kiindulnia. Ehhez azonban egy belső utat kell bejárnia. Ez lehet, hogy néhány pillanat, vagy perc alatt megtörtént... de meg kellett történnie. Túl kellett lépnie a sérelmeken, a jogos félelmen, az előítéleten... Családjainkban mi is jól ismerjük egymást, főként egymás gyengéit. Sőt jobban ismerjük a másik gyöngéit, mint a magunkét. De nézzük csak, hogyan tanít bennünket az Úr. Így szól az inkább visszautasító magatartást tanúsító Ananiáshoz: „Menj csak, mert választott edényem ő, hogy nevemet hordozza a pogány népek, a királyok és Izrael fiai között”⁴. Ha eddig elmulasztottuk volna megcsodálni Ananiás hitét és bizalmát az Úrban, akkor most gyorsan pótoljuk be! ...Ahhoz, hogy család legyünk sokkal több kell. Ananiás hite és engedelmissége teljes, nemcsak hogy elmegy Saulhoz, de nem is beszél neki az általa megsértett Úrról. Egyedül a kegyelmet adó Úrra néz, és teljesen szabad arra, hogy befogadja a Saulnak adott kegyelmet.

Valentin de Boulogne
Pál levelet ír

Mindez jól mutatja, hogy a családot valóban meg kell teremteni, de nem akárhogyan, hanem az Úrból és az Ő kegyelméből kiindulva. Előfordul, hogy túl nagy fontosságot tulajdonítunk saját magunknak, vagy túlságosan kihangsúlyozzuk a saját szerepünket ebben a műben. Saját helyünket kell megtalálnunk, ugyanis az az alázatos feladatunk van, hogy mások felé a kegyelmet adó Úrból kiindulva forduljunk. Ehhez először is abból az Istenből kell kiindulnunk, aki személyesen nekünk is kegyelmet ad. Ezután szinte természetes, hogy szeressük a másoknak adott kegyelmet is. Így válik a család, melyben élünk mindenki számára a növekedés helyévé.

Szent János evangéliumában Jézus így szól: „általam fog élni, aki engem eszik”. Miféle kapcsolat van e szavak és a megteremtendő család között? Jézus arra tanít, hogy tanítványai általa, az élet kenyere által élnek. Ez valami nagyon lényegeset mond ki az emberiségről és minden emberről: minden egyes ember, mint Isten teremtménye, csakis a Teremtő által képes élni. Sajnos emberi kapcsolatainkban, néha még a tárgyakhoz való kapcsolatokban is, ezt az egyetlen, csakis Istennek kijáró helyet valaki, vagy valami elfoglalja. Itt most nem a különféle függőségekről beszélek (pl.: alkohol által, számítógép által, televízió által, játékok által élni). Sokkal kevésbé észrevehető dologról beszélek. Lehet olyat hallani, hogy a férj a felesége által, vagy a feleség a férje által él. Bizonyítani persze nem kell, hogy egy házaspár kapcsolatában, életében, a házastárs nem helyettesíti az Istent. De ez még nem jelenti azt, hogy ez nem is történik meg. Nyugodtan idesorolhatom a szerzetes közösséget is, melyben a testvérek, a nővérek szintén nem egymás által élnek. És mégis ez egy nagyon kényes terület. Anélkül, hogy emiatt lelki traumába esnénk, mégsem szabad elfelejtenünk, hogy büntől sebzett emberiség, emberek vagyunk.

Valamennyi képességünk, adottságunk, hajlamunk valamiféle sebzettségben szenved. Így van ez a birtoklásvágygal is. A szeretet, a szerelem címkéje alatt sok minden meghúzódhat, még a másik ember birtoklása is. Gondolunk-e arra, hogy a másik ember szabadságáért felelősek vagyunk. Ez kényes kérdés a házaspárban, de az a szerzetesi életben is. Érdemes időt szentelni arra, hogy megvizsgáljuk, milyen is a magatartásunk a másik felé, családtagjaink felé. Tudom-e tisztelni a másikat a maga sajátos személyiségében? Egyáltalán személynek tartom-e a másikat, vagy szinte észrevétlenül, de már valamiféle eszközzé alacsonyult a szememben. Azáltal is eszközzé válhat a másik az életben, ha benne bizonyos dolgokat gyengéim takargatására használok. Természetesen támaszai vagyunk egymásnak, de nem használom-e a másikat támasztékkul? A mindennapi életben ezek nagyon könnyen egymásba csúszhatnak, és máris torzítják a szeretetkapcsolatot. Vagy irányítani akarok, és a másikat ennek a hajlamomnak alávetem. Röviden a másikat önmagáért, vagy saját magamért szeretem? Hiszek-e abban, hogy a másik, akár csak én, csakis az Úr által élhet? Igazából ebben látom a kulcsot az összes többihez: én magam az Úr által akarok-e élni? Ebből kiindulva adok majd szabadságot a másoknak is, hogy az Úr által élhessen. Ez lényünknek egy egész életen át tartó folyamatos tisztulása, de mindenekelőtt az igaz Szeretet felfedezése, mely nem tartja vissza a másikat a maga számára. S ezt azért képes megtenni, mert saját magát sem tartja vissza a maga számára, hanem egészen átadja önmagát. Szent Ferenc szavai juthatnak eszünkbe: „Semmit se tartsatok vissza magatokból, hogy egészen magához fogadjon benneteket az, aki egészen odaadja magát értetek.”⁵, de még ez előtt a Szentírás szavai Jézus Krisztusra vonatkozóan:”Ő Isten formájában volt, és az Istennel való egyelőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez föltétlenül ragaszkodni kell...”⁶

Jézus Krisztus nyomdokain járva, ebből a belső szegénységből fakad, hogy a másik felé az Úrból, mindenek Teremtőjéből induljunk ki, és engedjük, hogy a másik az Úr által éljen. Egy családon belül segítenünk kell egymást abban, hogy személyes kapcsolatunk legyen az Úrral anélkül, hogy az Ő helyét magunkkal akarnánk betölteni. Ez önzés és hamis szeretet volna! Természetesen az Úrban megvan a helyünk a másik ember életében, és a házaspárok számára ez egy kiváltságos hely, melyet féltékenyen kell őrizniük. Ez a féltékenység azonban nem irányulhat Isten ellen, hiszen teremtettségünk által, Istenhez tartozásunk teljes és feltétel nélküli. A házasságban az egyik fél helye nem Isten és a másik fél között van. Ehhez azonban feltétel nélküli önátadásra van szükség az Úr felé. Ha saját életünkben Istent feltétel nélkül szeretjük, akkor feltétel nélkül tudunk Neki adni másokat is. Természetes mindez igaz a gyermekekre is. Tudjuk, hogy vannak, akik életük végéig hordozzák a birtokló, személyiségüket nem tisztelő szülő nyomait. Itt olyan gyermekekről is szólnunk, akiket szüleik a maguk képére és hasonlatosságára formálnak.

Befejezésképpen csak aláhúzni szeretném azt, hogy nagyon sok múlik rajtunk, személyes döntésünkön. A gondokért talán túl sokszor is a másikat vádoljuk! De vágyunk-e olyan szabadok és engedelmesek lenni, mint Ananiás, amikor az Úr mások felé fordít bennünket, hogy ne a rosszra, hanem a kegyelmet adó Úrra tekintsünk? Megízleljük-e Krisztus igaz szeretetét, aki azt akarja, hogy általa éljünk, amint Ő az Atya által él? Így folytatódhat életünkben a teremtés műve szakadatlanul, és így sugározhatjuk gyarlóságaink ellenére és velük együtt az isteni szépséget, mely leginkább a szeretet tökéletességében nyilvánul meg.

Angyalos Boldogasszonyról nevezett Ferenc-Mária nővér o.s.c.

Ökör és szamár a jászolnál

XVI. Benedek pápa elmélkedése a Karácsony titkáról

Karácsonykor szívből kívánjuk egymásnak, hogy ez az ünnep a jelen minden zaklatottsága közepette egy kis eszmélődésre és öröme hangoljon, és arra indítson bennünket, hogy egy kicsit odaboruljunk a mi Istenünk jósága elé, és ebből új bátorságot nyerjünk a továbbhaladáshoz.

Az a különös, emberi melegséggel teli érzület, mely karácsonykor annyira meghat bennünket, hogy ez az ünnep a keresztények szívében a húsvétot messze túlszárnyalta, tulajdonképpen csak a középkorban alakult ki. Assisi Ferenc volt az, aki az ember Jézus, az Emmánuel iránti mélységes szeretetével segítette ezt az új érzést felszínre hozni. Első életrajzírója, Celanói Tamás mondja el második életleírásában a következőket: "A gyermek Jézus születését minden más ünnepnél örvendezőbb lélekkel ülte meg; azt szokta mondani, hogy ez az ünnepek ünnepe, melyen a kisdeddé lett Isten emberi emlőkön csüggött. Gondolatban mohó vággyal simogatta végig a maga elé képzelt gyermeki tagokat, és a Kisdéd iránti részvét, mely mélyen beleszántott lelkébe, arra készítette, hogy gyermek módjára édes szavakat gügyögjön. Jézus neve olyan volt szájában, mint a lépesméz." Ilyen érzés hatotta át azután a híres greccói karácsony megünneplését, melyre szentföldi útja és a római Santa Maria Maggiore-templom jászlánál tett látogatása indíthatta őt: a közelség, a valóság vágya, óhaja, hogy Betlehemet teljes jelenvalóságában tapasztalhasssa meg, a gyermek Jézus születése feletti öröm közvetlen élménye lehessen, és azt összes barátaival megoszthassa.

Erről a jászlánál töltött éjszakáról Celanói Tamás az első életrajzban beszél az olvasó számára meghatározó módon, amivel ugyanakkor döntően hozzájárult ahhoz, hogy a legszebb karácsonyi szokás - a jászol megjelenítése - kialakulhasson. Ezért joggal mondhatjuk, hogy a greccói éjszaka a karácsony ünnepét egészen új ajándékként adta a kereszténységnek. Ezáltal annak sajátos üzenete, különös bensősége és emberisége Istenünk emberszeretetét közölte a lelkekkel és a hitnek új dimenziót adott.

Giorgione da Castelfranco: Jászlánál három királyok imádják Krisztust

A feltámadás ünnepe a figyelmet Isten hatalmára irányította, mely legyőzi a halált, és az eljövendő világ várására tanít bennünket. Most azonban Isten "védtelen" szeretete, alázata és jósága vált láthatóvá, amely kiszolgáltatja nekünk magát ebben a világban, és benne az élet és a szeretet új módjára akar bennünket megtanítani.

A greccói terület egy János nevű nemes úr Assisi szegényének rendelkezésére bocsátotta. Erről az úrról mondja Celanói Tamás, hogy magas származása és pozíciója ellenére a "vér szerinti nemességnek semmi jelentőséget nem tulajdonított, sokkal inkább a lelki nemesség elérésére törekedett". Ezért szerette őt Ferenc.

Erről a Jánosról írja Celanói Tamás, hogy azon az éjszakán csodálatos látomás kegyelmében részesült. A jászolban egy mozdulatlanul fekvő kisgyermeket látott, akit Szent Ferenc közelsége felébresztett álmából. A szerző hozzáfűzi: "E látomás valóban azt jelezte, ami történt. A gyermek Jézus ugyanis addig sokak szívében tényleg a feledés álmába merült. Ferenc szolgálja élesztette fel a Rá emlékezést, és vésődött így kitörölhetetlenül az emberek emlékezetébe."

Ez a kép jelzi igen pontosan az új dimenziót, melyet Ferenc szívét-lelket betöltő hitével ajándékozott a karácsony keresztény ünnepének: Isten kinyilatkoztatásának felfedezését, mely éppen a gyermek Jézusban van. Pontosán így lett Isten valóban "Emmánuel", Isten-velünk, akitől sem a magasság, sem a messzeség korlátja nem választ el minket. Mint gyermek oly közelivé lett számunkra, hogy bátran "te"- nek szólíthatjuk; a gyermeki szívek egymásra találásának közvetlenségében tegeződhetünk Vele. A gyermek Jézusban Isten szeretetének védtelensége a leginkább nyilvánvaló: Isten fegyvertelenül jön, mert Ő nem kívülről akar meghódítani, hanem belülről megnyerni, belülről megváltoztatni. Ha az embert, a nagyképűséget, hatalmaskodását, kapzsiságát valami le tudja győzni, akkor az a gyermek védtelensége. Ezt vette magára Isten, hogy legyőzzön és önmagunkhoz vezessen bennünket.

Ugyanakkor ne felejtjük el, hogy Jézus Krisztus a legfőbb méltóságot viseli: Ő a Fiú, Isten Fia. Az Isteni méltóságot egy olyan szó jelöli, melyet Jézus, mint örök gyermek igazol. Gyermek volta egyedülálló módon felel meg istenségének, mely a "Fiú" istensége. Gyermeksége ezért útmutatás arra nézve, hogy hogyan juthatunk el Istenhez és válhatunk istenivé. Ebből érthető figyelmeztetése: "Ha meg nem változtok, és olyanok nem lesztek, mint a gyermek, nem mentek be a mennyek országába" (Mt 18,3). Aki a karácsony titkát nem értette meg, az a kereszténység lényegét nem értette meg. Aki ezt nem tette magáévá, az nem mehet be a mennyek országába. - Hát ez az, amire Ferenc korának és minden azt követő kornak a keresztényeit figyelmeztetni akarta. A greccói barlangistállóban, a szent éjszakán, Szent Ferenc utasításának megfelelően, ott volt az ökör meg a szamár. Ferenc ugyanis, Viletta János nemes úrnak a következőket mondta: "Szeretném a Gyermek emlékét az esemény teljes valóságához hűen felidézni, és megjeleníteni, hogyan is született Betlehemben, mi mindent kellett kisgyermekként elviselnie. Szeretném testi szemeimmel látni, milyen lehetett jászolban feküdni, a szénán aludni, egy ökör meg egy szamár között." Azóta minden jászolábrázoláshoz hozzátartozik az ökör és a szamár. De hogyan is kerülnek ezek ide tulajdonképpen? Az Újszövetség karácsonyra vonatkozó tudósításaiban róluk egyáltalán nincs szó, azonban az ökör és a szamár nem egyszerűen a vallásos képzelet szüleménye. Ezek az Egyháznak az Ó- és Újszövetség egységében való hite által a karácsonyi esemény kísérőivé lettek. Izajás 1,3-ban ugyanis ez áll: "Az ökör megismeri gazdáját, és a szamár urának jászolát, csak Izrael nem ismer meg, népem nem tud semmit megérteni." Ki ma az ökör és a szamár, ki a "népem", amely nem tud semmit megérteni? Miről ismerjük fel az ökröt és a szamarat, miről a "népem"-et? Egyáltalán miért van az, hogy az oktanok felismerik a valóságot, az okosok pedig vakok? Hogy erre megtaláljuk a választ, az egyházatyákkal még egyszer vissza kell térnünk az első karácsonyhoz. Ki nem ismerte őt fel? És ki ismerte fel? És miért volt ez így?

Nos, aki nem ismerte őt fel, az Heródes volt, aki abból sem értett semmit, amit a gyerekekről beszéltek neki, hanem a hatalomvágy és az ezzel együtt járó üldözési mánia egyre jobban elvakította (Mt 2,3). Aki nem ismerte őt fel, az vele együtt "egész Jeruzsálem" (uo). Akik nem ismerték fel, azok a puha ruhába öltözött, finom emberek voltak (Mt 11,8). A tudós urak, a bibliaszakértők, az exegézis specialistái, akik ugyan pontosan ismerték a megfelelő szentírás helyeket, de mégsem értettek meg semmit (Mt 2,6).

A középkori karácsonyábrázolásokban lépten-nyomon szembe tűnik, hogy e két állatot majdnem emberi arccal mutatják be; értő tisztelettel állnak és hajolnak meg a Gyermek titka előtt. Ez így logikus is volt, hiszen e két állat próféta rejtjelnek számított, amely mögött az Egyház titka rejtőzik - a mi titkunk, a mienk, akik ökrök és szamarak vagyunk az Örökkévalóval szemben -, ökrök és szamarak, akiknek a szent éjszakán megnyílt a szemük, és a jászolban felismerik Urukat. De valóban felismerjük Őt? Ha az ökröt és a szamarat a jászolhoz állítjuk, akkor Izajás egész kijelentése eszünkbe kell, hogy jusson, amely nemcsak evangélium - az eljövendő felismerés ígérete -, hanem egyben ítélet is a jelenlegi elvakultság miatt. Akik felismerték őt, azok - e nagynevű emberekkel szemben - az "ökör és a szamár", a pásztorok, a három idegenből érkezett bölcs, Mária és József voltak. Lehetett volna ez másképp? Az istállóban, ahol a gyermek Jézus van, a finom emberek nem találhatók meg, az az ökör és a szamár otthona. De mi a helyzet velünk? Azért vagyunk talán olyan távol az istállótól, mert mi ahhoz túl finomak, túl okosak vagyunk?

Nem bonyolódunk-e bele mi is a tudós bibliamagyarázatokba, egy-egy történelmi hely valódiságának vagy valótlanágának bizonyításába olyannyira, hogy a Gyermek számára már vakokká váltunk és hallani se hallunk meg róla semmit? Nem vagyunk-e mi is túlságosan "Jeruzsálem"-ben, a palotában, magunkba bezárkózva önkényességünkkel és üldözési félelmünkkel, semhogy éjjel az angyalok hangját meghallhatnánk, aztán felkereshetnénk és imádhathatnánk Őt? Így hát az ökör meg a szamár arca kérdően néz ránk: népem nem tud semmit megérteni, te megérted Urad szavát? Ha ezeket a meghitt szereplőket a jászolhoz állítjuk, Istentől azt kellene kérnünk, hogy szívünkbe azt az egyszerűséget oltsa, mely a Gyermekben felfedezi az Urat - úgy mint Ferenc egykor Greccióban. Akkor velünk is az történhetne, amit Celanói Tamás - Szent Lukácsnak az első szent éjszaka pásztorairól mondott szavaihoz hasonlóan (Lk 2,20) – a greccói éjféli misén résztvevőkről mond el: 'Mindenki örömteli szívvel tért haza!'

(Forrás: Joseph Ratzinger bíboros, Karácsony - Ökör és szamár a jászolnál, in: A remény forrásai, Ecclesia, 1997. 17-26.)

A mag

Egy sikeres üzletember már idős volt és érezte, hogy eljött az ideje, hogy kiválassza az örökösét, aki továbbviszi az üzletet. Viszont nem az egyik igazgatót vagy az egyik gyermekét választotta, hanem valami egészen mást tett. Összehívta az összes fiatal alkalmazottat.

Ezt mondta nekik:

- Eljött az ideje, hogy visszavonuljak és kiválasszam a következő vezérigazgatót. Elhatároztam, hogy közületek fogok választani valakit. A fiatal alkalmazottak megdöbbenek. A főnök így folytatta:

- Mindegyikőtöknek adok egy MAGOT – egy nagyon különleges MAGOT. Szeretném, ha elültetnétek ezt a magot, öntöznék és jöjjetek vissza mához egy évre azzal, amit neveltetek a magból. Akkor majd megnézem a növényeiteket és kiválasztom, ki lesz a következő vezérigazgató.

Volt a fiatalok közt egy Jim nevezetű is aznap, aki a többiekhez hasonlóan, szintén kapott egy magot. Nagyon izgatottan tért haza, s elmondta a feleségének is a történeteket. A felesége segítette cserepet, földet és komposztot keríteni és Jim elültette a magot. Minden nap meglocsolta és figyelte, nőtt-e a növénye. Körülbelül három hét elteltével a többi alkalmazott már a kikelt növényekről beszélgetett.

Jim mindig megvizsgálta az ő magját, de semmi nem kelt ki belőle. Letelt három, négy, végül öt hét, még mindig semmi. Addigra már mindenki a növényéről mesélt, de Jimnek nem volt növénye, úgy érezte, kudarcot vallott.

Már eltelt hat hónap és még mindig nem volt semmi Jim cserepében. Tudta, hogy biztosan elpusztította a magját. Mindenkinek fái és magas növényei voltak, de neki semmije se. Jim mégsem szólt egy szót sem a kollégáinak. Tovább locsolta és trágyázta a földet. Annyira akarta, hogy kikeljen a mag.

Amikor végre letelt az egy év a cég minden fiatal alkalmazottja elhozta a növényét, hogy a vezérigazgatónak megmutassa. Jim azt mondta a feleségének, hogy ő nem fog bevinni egy üres cserepet. De ő azt válaszolta, hogy őszintén el kell mondania, ami történt. Jimnek kavargott a gyomra, úgy érezte, ez lesz életének legkínosabb pillanata, de tudta, hogy a feleségének igaza van. Elvitte az üres cserepét a tanácsterembe. Amikor Jim megérkezett, csodálattal nézte a sokféle növényt, amit a többi alkalmazott nevelt. Gyönyörűek voltak mindenféle alakú és méretű növények. Jim letette a földre az üres cserepét, sok kollégája kinevette, páran sajnálták őt.

Amikor a vezérigazgató belépett, körülnézett és köszöntötte fiatal kollégáit.

Jim próbált meghúzódni valahol a sarokban.

- Istenem, milyen gyönyörű növényeket, fákat és virágokat neveltetek – mondta a vezérigazgató.

- Ma az egyikőtöket kinevezem vezérigazgatónak.

Hirtelen a vezérigazgató megpillantotta Jimet az üres cseréppel a terem végébe. A pénzügyi igazgatót arra kérte, hogy hívja Jimet előre. Jim megrémült. Azt gondolta: A vezérigazgató tudja, hogy kudarcot vallottam! Talán kirúg!

Amikor Jim előrement, a vezérigazgató megkérdezte, hogy mi történt a magjával. Jim elmondta a történetét.

A vezérigazgató mindenkit arra kért, hogy üljön le, kivéve Jimet. Ránézett Jimre és mindenki előtt bejelentett: „Íme az új vezérigazgatótok!”

„Jimnek hívják.” - Jim nem hitt a fülének. Hisz még ki sem kelt a magja.

Hogyan lehetne ő az új vezérigazgató – Mormogták a többiek

A vezérigazgató akkor azt mondta: - Egy évvel ezelőtt az itt lévők közül mindenkinek adtam egy magot. Arra kértelek titeket, hogy ültessétek el, öntözzétek és hozzátok vissza nekem e napon. Én mindenkinek főtt magot adtam; halottak voltak – lehetetlen volt, hogy kibújjanak a földből.

Mindegyikőtök, Jimet kivéve, fákat, növényeket és virágokat hozott nekem. Amikor észrevettétek, hogy a magok nem kelnek ki, kicseréltétek a tőlem kapott magot egy másikra. Jim volt az egyetlen, akiben megvolt a kellő bátorság és őszinteség, hogy egy olyan edényt hozzon ide, amiben az én magom van. Ezért ő lesz a következő vezérigazgató!

Ha őszinteséget vettek el, bizalmat arattok.

Ha jóságot vettek el, barátokat arattok.

Ha alázatot vettek el, nagyszerűséget arattok.

Ha kitartást vettek el, elégedettséget arattok.

Ha megfontoltságot vettek el, reményteli kilátást arattok.

Ha kemény munkát vettek el, sikert arattok.

Ha megbocsátást vettek el, megbékélést arattok.

Tehát, vigyázzatok, hogy mit vettek el ma, mert ez határozza meg, mit fogtok később learatni.

„Bármit adtok az életnek, az élet visszaadja azt nektek.”

FVR NEMZETKÖZI TANÁCS ELNÖKSÉGE
FOLYAMATOS KÉPZÉSI PROGRAM - HAVI DOSSZIÉ
2010. OKTÓBER – ELSŐ ÉVFOLYAM – 10. SZ

I. RÉSZ: HAVI TÉMA

A Ferences Világi Rendhez való tartozás lényege

(14 – 15. pont)

A FVR-hez tartozás

Emanuela De Nunzio, FVR

Ewald Kreuzer, FVR (Összefoglaló és kérdések)

Hovatartozás és küldetés: kezdetektől fogva az Egyház feladata volt Jézus üzenetének közvetítése a világ számára, annak hirdetése, hogy a megváltás az egész emberiségnek készített ajándék, mely egyszerűen szólva a szeretet ajándékának elfogadását, illetve az Isten tervében való részvételt jelenti, mely által élő tagjai leszünk az egész világon szétszóródott Egyháznak.

14. pont A világra nyitott Élő Isten

A kereszténység első századaihoz hasonlóan a globalizáció világában az Egyház újra megtalálta önmagát, felismerte valódi feladatát mely nem más, mint az emberiség számára Jézus üzenetének hirdetése.

A missziós terület manapság roppant nagy, a társadalom peremére szorított leghátrányosabb helyzetű csoportok: a bennszülöttek, a külvárosi szegények, az emigránsok, a menekültek, a kitaszítottak... A Ferences Világi Rend, és minden testvéri közösség, illetve minden ferences egyenként is „ az Egyház élő tagjaként” arra hivatott, hogy hiteles tanúja és eszköze legyen a misszióknak az emberek között. A világi ferenceseket arra hívta meg az Isten, hogy támogassák a szegényeket, és az irgalmasság ragyogja be tetteiket.

De légy óvatos. Létezik olyan elképzelés, mely szerint a társadalmi kérdésekben a cselekvés nem tűr halasztást, miközben ami Istenhez vagy a katolikus hitünkhöz tartozik, háttérbe szorul, másodlagos lesz. Azonban a bölcsesség azt diktálja, hogy az evangelizálás elsőbbséget kell élvezzen, Istent és Jézus Krisztust ismerni kell, hinni Benne és szeretni, ezzel egyidejűleg a szociális ügyek is haladhatnak a megbékélés eljövetele céljából. Hiszen a társadalmi munka és az Örömhír elválaszthatatlanok. (Pápai beszéd, Ratisbona)

Menjünk előre, és hirdessük az Örömhírt a világnak szóval és tettel egyaránt, arra is emlékezve, hogy mi nem egyszerűen egy jóléti társadalmi szervezet vagyunk. Mi arra rendeltettünk, hogy építsük a testvéri közösség egy új világát, arra rendeltettünk, hogy már itt a földön építsük Isten Országát.

15. pont A közbenjárás új formái

Ma, a keresztény feladatok a közbenjárás új útjait követelik meg. Napjaink szociálpolitikai folyamatai szükségessé teszik a *Gaudium et Spes* újraolvasását, illetve a legújabb tanítás fényében érdemes újra gondolni XVI. Benedek pápa *Deus Caritas Est* Enciklikájának második részét is.

Az önkéntes szolgálatot nem tekinthetjük az állam, illetve a közintézmények hiánypótló apparátusának, hanem olyan egyidejű, komplementer hozzájárulásnak, mely jelenlétével arra rendeltetett, hogy építse a szeretet civilizációját. (XVI: Benedek pápa, Bécs, 2007. szeptemberi beszéde)

Elsősorban a fiatalokra kell koncentrálnunk, akik különösen ki vannak téve a veszélynek, hiszen még személyiségük könnyen formálható. Ők készek ugyan megvalósítani a „bátran élni és szolgálni” eszméjét, azonban szükségük van azokra a testvérekre, akik elkísérik őket a Krisztushoz vezető úton.

Az ökológia területén mi ferencesek arra hívtunk, hogy építsünk egy olyan határok nélküli világot, amibe mindenki belefér, ahol a teremtést tisztelik, ahol szeretet és igazság honol az emberek között, melyet betartva és tisztelve mindenki számára egy becsületes élet biztosítható.

Az ökumenizmus, a felekezetek közötti párbeszéd lényege a hit megélése, és a testvéri szövetség Jézussal, ahol mindnyájan egyek lehetünk. Ezért meg kell ragadjuk az együtt imádkozásra adódó minden egyes alkalmat és találnunk kell közös imaszándékokat, mint a szegénység elleni harcot, a béke őrzését, a teremtés védelmét mely kérdések az etika és a természet(jog) körébe egyaránt tartoznak. Amíg a társadalmi igazságossággal foglalkozunk, addig tudunk együtt haladni.

A misszió, az emberek szolgálata magába foglalja a harcot minden emberi méltóságot sárba tipró erőszakos cselekedet leleplezéséért. A missziós hivatást nem korlátozhatja sem a Világ Misszió, sem a missziók rendelkezésére álló anyagi forrás.

Kérdések elmélkedéshez és közösségi megbeszéléshez

1. Hogyan tudnánk mi, világi ferencesek egy evangéliummal és testvériséggel telítettebb világot létrehozni?
2. Melyek azok az új utak, módszerek, amelyekkel mi, világi ferencesek megvalósíthatjuk saját misszióinkat?

II. RÉSZ: LELKI TANÍTÁS

Szent Ferenc karizmájának ünneplése. Az „álmodni” és építeni hivatott családhoz való tartozásunk

Fr. Amando Trujillo Cano, TOR

Sokat írtak már Assisi Szent Ferencről, számtalan ember, különböző időben, más-más nyelven és kultúrában. Tulajdonképpen mikor még „tudatlannak és tanulatlannak” tartotta önmagát (Az egész rendhez írt levél, 39), fogalmazta meg elsőként páratlan módon különleges istenélményét, mely egész életét átalakította, mely arra ihlette Őt, hogy Krisztus nyomdokain járva az evangéliumhoz igazítsa életét. Néhány művét, mint pl. a Naphimnuszt, tanítják az olasz iskolákban, mivel Szent Ferenc az olasz nyelv poétikai előfutára is volt.

Az elmúlt negyven évben a ferences bibliográfia jelentősen megnövekedett, ezek közül is a legjelentősebbek azok a ferences források, melyek kritikai kiadását több nyelvre is lefordították. Ezen források kutatásából származó tanulmányok egyértelműen jelzik Ferenc költészetének időközön átívelő jelentőségét, aki egyszerre Istennek, az Egyháznak és a mai világnak lenyűgöző középkori dalnoka volt.

Megragadom az alkalmat, hogy Ferenc életének és élethivatásának néhány jellemző momentumára hívjam fel a mai ferencesek figyelmét, mivel ezeket különösen érdekesnek és aktuálisnak tartom.

Ferenc megtérése azzal kezdődött, hogy Isten álmában megérintette, éppen akkor, mikor az emberi dicsőség fölött tépelődött, és meghívta Őt, hogy egy magasabb rendű dicsőséget keressen, és szolgáljon Neki.

Amikor imádságos lélekkel elmélkedett a bizánci stílusú San Damiano feszület előtt, a kereszten függő Krisztus megszólította Őt, hogy építse újjá lerombolt hajlékát, és megmutatta küldetésének útját, melyre az Isten választotta ki őt. Ferenc egyből megértette Isten akaratát, és szó szerint vette üzenetét. Újjáépítette a San Damiano kápolnát és még két kisebb templomot, emellett viszont a testvéri közösségben folytatott evangélium szerinti élete kovászként hatott, és az Egyház széleskörű ébredését, újjászületését eredményezte.

A mi ferences hivatásunk és küldetésünk is az alapító szellemiségében kell gyökerezzen, ebből az autentikus forrásból kell töltekezzen. A szegénységet és értünk a szenvedést vállaló Krisztus Urunk élete fölötti elmélkedésben, imáinkban, a liturgiánkban és a mindennapi életünk eseményeiben „lélekkeresőként” bátran adjuk át magunkat a Szentlélek bennünk való működésének. Ugyanez a Krisztus hív bennünket, hogy felépítsük, megjavítsuk és felújítsuk a hívők közösségét, mint egyetemes megmentő szentséget. Az Egyház ahova megkeresztelkedésünk pillanatától tartozunk mindig is áldott volt, ugyanakkor sokféleképpen próbára is volt téve. Ezért a világi ferenceseket arra hívta az Isten, hogy a hierarchiával közösségben cselekvő tagokként az apostoli cselekvőképességet, hatékonyságot a világra nyitott őszinte párbeszéd révén mozdítsák elő. (*FVR Regula, 6b*)

Ferenc *Végrendelete* világít rá mindjárt az elején arra, hogy az Isten maga hogyan szólította fel bűnbánatra, és mutatta meg neki irgalmát a leprás által. Ez a tapasztalat mélyen átformálta Őt, és ez az út, amelyre akkor lépett, biztosan a társadalom peremére szorultakhoz vezetett. Ezért századokon át a szegények, a betegek, az elnyomottak szeretetteljes és alázatos szolgálata a Ferences Rend számára védjegyként fogalmazódott meg.

A globalizáció világában, amikor az emberiség többsége nyomorban él, az összes ferences legfontosabb feladata, hogy tanúja legyen Isten jóságának és irgalmas szeretetének. (*Vö: FVR Regula, 13*) Ugyanebben a *Végrendeletben* Ferenc arról a felismeréséről is ír, mely szerint Isten testvérekkel ajándékozza meg Őt, és látható lesz számára hivatásának lényege, mely az evangéliumhoz igazított életet jelenti.

A mi társadalmunkban, ahol igen markánsan jelentkezik a társadalmi széttagolódás és a durva individualizmus, a Világi Ferenceseknek az a küldetésük, hogy a másik emberben **ne** ellenséget vagy önmegvalósításuk akadályát lássák, hanem Isten ajándékának tekintsék fivéreiket és nővéreiket. Korunkban számtalan férfi és nő él anélkül, hogy valódi emberi kapcsolatot alakított volna ki, hiszen a személytelen metropoliszokban nincs is mód a testvéri szolidaritás őszinte megélésére. Nekünk azonban Isten felbecsülhetetlen Ajándékot adott, mely mintegy szétosztva Önmagát, támogatja és táplálja a mai embert. (*Vö: FVR Regula, 13*) Természetes következménye ennek, hogy Ferenc hite nem volt más mint egy olyan buzgó képesség, mely által Istent ismerte fel minden teremtményben, a fivéreken, nővéreken és a gyermekekben egyaránt.

A mai modern időkben Ferenctől kapott becses örökségünk arra kell indítson minden ferences testvérünket, hogy hatékony részt vállaljanak a béke előmozdításában, dolgozzanak az igazságosság és a teremtés sérthetlenségéért. „Testvérek, kezdjünk már szolgálni a mi Urunknak és Istenünknek, mert eddig édeskevés, jóformán semmi haladást nem tettünk.”

Kérdések elmélkedéshez és közösségi megbeszéléshez

1. Mit tegyünk annak érdekében, hogy a mi testvéri közösségünk minél jártasabb legyen a ferences forrásokban?
2. Hogyan kötődik Isten a legmegrögzöttebb vágyainkhoz, és a boldogságról szőtt álmainkhoz?
3. Ferenc életének és üzenetének melyek a legmarkánsabb aspektusai a mi testvéri közösségünk számára?

III. RÉSZ: AZ EGYHÁZ TÁRSADALMI TANÍTÁSA

Az Egyház társadalmi tanításának kompendiuma

9/6.pont: A szolidaritás elve

Fr. Amando Trujillo Cano, TOR

A. Jelentése és jelentősége

192. (...) Másrészt azonban a kölcsönös függés és annak állandó növekedése mellett is máig fennállnak az egész világon a fejlett és a fejlődő országok közötti igen súlyos egyenlőtlenségek, amelyeket a kizsákmányolás, az elnyomás és a korrupció változatos formái is táplálnak; ez sok ország belső életére és nemzetközi helyzetére hat kedvezőtlenül. A személyek, és népek közötti kölcsönös függés erősödő folyamatát legalább ugyanennyire intenzív erőfeszítésnek kell kísélnie erkölcsi-társadalmi téren annak érdekében, hogy elkerülhetők legyenek a világméretű igazságtalanságok átkos következményei, amelyek természetük szerint igen károsan hatnak majd vissza magukra a pillanatnyilag legkedvezőbb helyzetben lévő országokra is.

B. A szolidaritás, mint társadalmi alapelv, és mint erkölcsi erény

193. Az emberek és népek közötti újszerű függőségi kapcsolatoknak, amelyek valójában a szolidaritás formái, át kell alakulniuk olyan kapcsolatokká, amelyek egyfajta valóságos és tényleges erkölcsi-társadalmi szolidaritásra irányulnak, mivel minden emberi viszonyban benne gyökerezik ez a morális követelmény. (...)

A szolidaritás továbbá valóságos és tényleges erkölcsi erény is; „nem holmi érzelem és homályos együttérzés vagy felszínes részvétel a sok közeli és távoli szenvedő ember iránt, ellenkezőleg, szilárd és tartós elhatározás a közjóért való fáradozásra, azaz a munkálkodásra külön-külön és együttesen mindenki javáért, mert mindannyian felelősek vagyunk egymásért”. A szolidaritás az alapvető társadalmi erények csúcspontján helyezkedik el, mert az igazságosság dimenziójában kap helyet, és ez olyan erény, amely kiemelkedő módon irányul a közjóra, továbbá „a felebarát javáért való munkálkodás” dimenziójában van, „evangéliumi értelemben készen arra, hogy ’elveszítsük életünket’, a másikért, ahelyett hogy kizsákmányolnánk, a másikat szolgálva, ahelyett hogy őt saját hasznunkra elnyomnánk (vö. Mt 10,40–42; 20,25; Mk 10,42–45; Lk 22,25–27)”.

C. A szolidaritás és az emberek közös kiteljesedése

194. A társadalmi tanítás szolidaritásról szóló üzenete nyilvánvalóvá teszi, hogy a szolidaritás és a közjó között, a szolidaritás és a javak egyetemes rendeltetése között, a szolidaritás és az emberek, népek egyenlősége között, valamint a szolidaritás és a béke között szoros kapcsolat van. (...)

195. A szolidaritás elve azt is magával hozza, hogy korunk embere egyre inkább tudatában kell, legyen kötelességének azzal a közösséggel szemben, amelybe szorosan beletartozik. (...)

D. A szolidaritás Jézus Krisztus életében és tanításában

196. A most bemutatott távlat felülmúlhatatlan csúcspontját a Názáreti Jézus élete jelenti, az új emberé, aki az egész emberiséggel vállalt szolidaritást „egészen a kereszthalálig” (Fil 2,8) (...) Őbenne és az ő kegyelméből a társadalmi élet is – minden ellentmondásával és kétértelműségével együtt – olyannak ismerhető fel, mint ami az élet és a remény színtere, mint jele annak a kegyelemnek, amelyet Isten folytonosan és mindenkinek felkínál, és amely meghívás a megosztás magasabb rendű és közösségibb formáira.

A Názáreti Jézusban ragyog fel és világosodik meg teljes jelentőségében minden ember szeme előtt a szolidaritás és a szeretet kapcsolata. (...)

Így a felebarát nem csupán jogokkal rendelkező, mindenkivel alapvetően egyenlő emberi lény, hanem az Atya képmása, aki Jézus vére által van megváltva, és akinek életében folyamatosan működik a Szentlélek. Ez az oka annak, hogy a másikat akkor is szeretni kell, ha ellenség, azzal a szeretettel, amellyel Isten szereti. (...)

Kérdések elmélkedéshez és közösségi megbeszéléshez

1. A testvéri közösség hogyan tudja előmozdítani a szolidaritást, de nem, mint valamiféle formális együttérzést, vagy a szerencsétlen emberek fölötti felületes sajnálkozást, hanem olyan kötelességvállalást, mely a közjó előmozdítására képes?
2. Jézus Krisztus élete és üzenete hogyan buzdít engem és testvéri közösségemet az adakozás odaadóbb gyakorlására?

Giorgione da Castelfranco: Szent Családnál a Pásztorok hódolnak

A Ferences Világi Rend képzési levele.
Megjelenik kéthavonta.
"Ingyen kaptátok, ingyen adjátok."
Kiadja a FVR Országos Tanácsa belső használatra.
1024 Budapest, Rómer Flóris u. 4.